

JESÚS SORPRÈN

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Som cecs.

Una de les coses més curioses de la nostra forma de ser és que no ens creiem que veiem malament. Tots els evangelis diuen que som cecs: *“teniu ulls i no hi veieu...”* A l'evangeli de Marc, sobretot, el deixeble és un cec que no hi veu, per això necessita que Jesús l'il·lumini amb els seus criteris. Però nosaltres ens pensem que hi veiem, i que hi veiem bé, per això judiquem, per això afirmem amb vehemència les nostres opinions... El que més sorprèn és que Jesús no té la mirada que tenim nosaltres. La conversió que se'ns demana no és de ser millors ni de tenir més virtut. El que se'ns demana és que tinguem la mirada de Jesús, que canviem la mentalitat. Això és la conversió, canviar la ment, la mirada, els sentiments, els pensaments, els criteris..., que siguin els de Jesús.

Una mostra per veure quant distants dels nostres estan els criteris de Jesús: quan Jesús veu aquella multitud desesmada i desesperançada, com ovelles sense pastor, diu: *“La collita és abundant, demaneu al Pare que enviï segadors”* (Mt 9,35-38). La collita és abundant? Si està tothom malament... Jesús té una mirada que va més enllà de l'aparença. Mira al cor, no al que apareix (1 Sam 16). I nosaltres ens quedem només amb el que apareix, com si fos tota la veritat. Jesús sap que dins dels cors de les persones, per molt malament que estiguin, hi ha un tresor de bondat. I per això diu: *“La collita és abundant”*.

Demandar al Senyor de tenir aquesta mirada seva és l'objectiu de qualsevol intent de conversió.

Jesús sorprèn

Els criteris de Jesús són sorprenents. Va escollir com a deixeble a Mateu, un publicà, un recaptador d'impostos, una persona odiada pels jueus perquè era lladre i, a més, col·laborava amb els romans, per tant era un traïdor. Jesús escull com a deixeble, per anunciar l'evangeli, un que nosaltres no hauríem escollit mai.

Ens costa molt de sintonitzar amb els criteris de Jesús. Una prova d'això és, per exemple, quan Pere a Cesarea reconeix Jesús com a Messies. I després Jesús li explica com és el seu messianisme, que ha de patir, ha d'anar a Jerusalem, ha de ser crucificat i, al tercer dia, ressuscitarà. Pere li diu: *“No! Això a tu no et pot passar”*. Li dona lliçons, a Jesús. I Jesús s'enfada i li diu: *“Aparta't de mi, Satanàs, posa't darrere meu, penses com els homes, no penses com Déu”*. Aquest és el problema. Nosaltres pensem, sentim, vibrem com els humans, a vegades massa humans, i no pensem com Déu.

Fixem-nos que Jesús, al centre del Sermó de la Muntanya, posa l'amor als enemics com a nucli de l'amor cristià. I això a nosaltres ens fa ballar el cap. Què diu? I la raó que dona és perquè Déu és així. *“Estimeu els enemics, pregueu pels qui us persegueixen, així sereu fills del vostre Pare, que fa ploure sobre justos i injustos i estima igual bons i dolents”* (Mt 5,45). L'única raó per estimar els enemics és que Déu és així, i això fa ballar el cap. Aquesta és la conversió que necessitem, la del cap, la de les idees, la dels pensaments.

Quan pugem a Jerusalem, i Jesús torna a anunciar la passió, Jaume i Joan li demanen si poden ser primers ministres en el Regne de Déu. No entenen res. I podríem

pensar que no ho van entendre en vida de Jesús, però que ho van captar després de la resurrecció... Doncs no. Abans de l'Ascensió, quan Jesús està a punt d'anar al cel, li tornen a dir el mateix: “És ara que restauraràs el Regne d'Israel?” en clau política. No han entès res. Això és un consol, perquè si els apòstols actuen així, nosaltres podem estar tranquils si no estem a l'alçada... El gran problema del cristià és que pensa massa com els homes i no pensa com Déu. Aquí rau l'objectiu de tota conversió.

El cor endurit

I no hi veiem bé perquè tenim el cor endurit, tenim el cor ple d'idees falses, de prejudicis, de ressentiments, de pensaments estranys que ens fan veure negativament la realitat dels altres. Jesús diu: “Feliços els nets de cor perquè veuran Déu”. Veuran Déu i les coses tal com Déu les veu. Jesús és el qui veu Déu cara a cara. Ell és el de cor net, té una relació amb el Pare molt immediata, diferent de

la nostra. Nosaltres podem veure Déu si tenim en el cor els mateixos sentiments de Jesucrist, si tenim els seus pensaments, les seves actituds, els seus criteris. Com diu Filipencs 2,5: “*Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist*¹: Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició de servent i es féu semblant als homes”. Són aquests els criteris de Jesús: obediència, desapropiació, abaixament.

I si sentim com sent Jesús i pensem com Ell pensa, purificarem el cor, perquè és la caritat qui purifica el cor, i no l'ascesi que pot portar a l'orgull. Si volem realment tenir el cor net i veure com Jesús, cal tenir els sentiments i les actituds de Jesús, perquè sols l'amor purifica. Només quan miro

1. El verb *froneite*, imperatiu del verb *froneo*, que traduïm per “tingueu els mateixos sentiments”, vol dir vibrar, sentir, pensar, tenir els mateixos criteris de Jesús. Cf: DENT, col.1995, Sígueme, Salamanca 1998.

els altres amb compassió, amb misericòrdia, amb humilitat, els veig bé. Quan els miro amb ressentiment, judicant, acusant i exigint, no els veig bé.

Hi ha altres textos que són molt sorprenents... Jesús va explicar les paràboles del creixement perquè la gent tenia pressa que vingués el Regne de Déu. Jesús, per apaivagar la seva impaciència, els predica les paràboles del creixement. El Regne creix, a poc a poc, i comença amb una llavor petita com la de mostassa. I després explica que creix sense que sapiguem com. Igual que les flors, nosaltres plantem, reguem, abonem, però no podem estirar la flor perquè creixi més de pressa. Creix al seu ritme i és Déu qui la fa créixer, no nosaltres. Amb el Regne de Déu passa igual. Amb la nostra fe passa igual. Amb la fe d'aquells que volem catequitzar passa igual, no depèn de nosaltres. És l'Esperit Sant qui fa créixer. I això dona molta tranquil·litat.

Després, quan envia els deixebles de dos en dos, no els fa un curset de pastoral evangelitzadora. Els envia de dos en dos sense bossa ni sarró, ni dues túniques... com a pobres, per deixar-se acollir. Aquest és l'estil de Jesús. Deixar-se acollir per fer brollar la bondat que hi ha en el cor de les persones. De manera que l'apòstol ha de ser un catalitzador de l'amor que hi ha espargit dins el cor dels homes.

És el mateix que quan diu que la collita és abundant. Jesús té una mirada distinta a nosaltres, i veu el món molt més optimistament de com el veiem nosaltres. En el desastre hi veu una collita abundant. I per això envia els seus com a pobres, per deixar-se acollir, no per ensenyar ni donar, sinó per deixar-se estimar i fer brollar la bondat.

En el secret

Un altre dels consells sorprenents que ens dona Jesús a l'Evangeli és que fem les coses en secret i no perquè la gent ens

vegi, ens admiri o ens ho agraeixi (Mt 6,1+). Som servents sense cap mèrit i fem les coses bones perquè les hem de fer. No ens és degut l'agraïment (Lc 17,7-10).

L'infant

Encara ens sorprèn més quan posa com a model de deixeble l'infant, un que no pot, que no sap, que tot ho demana i..., que no pot complir la Lleii!² L'infant a la Palestina del segle I és un marginat, algú que no compta per a res fins als dotze anys. Però, segons Jesús, és el més important en el Regne del Cel, perquè el Cel és dels pobres, dels petits, dels marginats i oprimits, dels necessitats, dels que saben que necessiten Déu per a viure. Tornar a ser com un infant és reconèixer la nostra fragilitat i confiar en Aquell que ho pot tot i que és Pare.

En el súmmum de la paradoxa, Jesús s'alegra que els secrets del Regne siguin amagats als savis i entesos i es reveli als senzills (*nepioi*), als ignorants que no tenen diplomes acadèmics³ (Mt 11,25).

I vindrà gent d'Orient i d'Occident

Això ho diu Jesús als jueus massa segurs de ser els escollits i els qui tenen l'exclusiva del Regne. I també ho diu Lluc als seus lectors cristians.... "*Vindrà gent d'Orient i d'Occident*", estrangers, no cristians, i s'asseuran a taula en el Regne del Cel perquè el criteri del Cel és l'Amor⁴ i no la pertinença al grup.

El jull i el blat

"*Deixeu que creixin junts fins a la sega*". Aquestes sorprenents paraules de Jesús

2. DENT, *paidion*, col. 679, W.EGGER, Sígueme, Salamanca 1998.

3. SIMÓN LÉGASSE a DENT, col. 399.

4. Com dirà més tard sant Joan de la Creu: "Al atardecer de la vida, te examinarán del amor".

als qui volen extirpar el mal de la comunitat, conviden a no judicar ni condemnar massa aviat, que podríem extreure el bé juntament amb el mal. Per tant, paciència infinita amb allò que ens sembla intolerable, el judici correspon a Déu.

El fariseu i el publicà

La mateixa sorpresa o, encara més, ens la provoca la lloança de Jesús a l'actitud del pecador públic que contrasta amb el judici al fariseu complidor. El fariseu és una persona observant: dejuna dos dies a la setmana i dona a Càritas el deu per cent del que guanya... Però se sent tan bo davant dels altres que judica i menysprea els qui no són com ell. El publicà, conscient del seu pecat, suplica Déu. Jesús el lloa perquè reconeix la veritat i s'adreça al qui pot salvar-lo. El fariseu, no és conscient del seu pecat, no necessita de Déu. Irònicament, Jesús respon als qui el critiquen per anar amb els pecadors: *"El metge, no*

el necessiten els qui estan bons, sinó els malalts" (Mc 2,17)

Un home lliure

Jesús es mostra molt lliure davant el dissabte i les estretors de les normes de puresa dels jueus, així com amb els dejunis: *"¿Poden dejunar els convidats a noces mentre el nuvi és amb ells?"* (Mc 2,19). I: *"¿No heu llegit mai què va fer David quan van tenir necessitat de menjar ell i els qui anaven amb ell?"* (Mc 2,25).

¿Qui és aquest que toca els leprosos (Mc 1,41), es deixa tocar per les dones (Lc 7,38), abraça els infants (Mc 9,36) i sopa amb els indesitjables? (Mc 2,15). El mateix que ens regala frases tan poc políticament correctes com: *"Deixeu que els morts enterrin als seus morts"* o *"¿Qui són la meva mare i els meus germans?"*

No podem negar que, en el context del judaisme del segle I, "amb Ell arribà l'escàndol".